

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Zuzany Šnejdrové, Ph.D., a soudců Mgr. Barbory Berkové a Mgr. Michala Rendy ve věci

žalobkyně: **Z. A. s. r. o., IČO X**
sídlem N. N. 281, P.
zastoupená advokátem JUDr. Tomášem Čejnou
sídlem Dr. Skaláka 10, Přerov

proti
žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**
sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc

o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 12. 2016, č. j. KUOK 119949/2016,
ve věci správního deliktu,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

A) Vymezení věci

1. Žalobkyně se žalobou podanou v zákonné lhůtě domáhá přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 12. 2016, č. j. KUOK 119949/2016, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Přerova (dále jen „stavební úřad“) ze dne 29. 9. 2016, č. j. MMPPr/119330/2016/Vi, jímž byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání správních deliktů podle ustanovení § 180 odst. 1 písm. a) a podle ustanovení § 180 odst. 2 písm. e) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění účinném do 31. 12. 2016, (dále jen „stavební zákon“), za což jí byla podle ustanovení § 180 odst. 3 písm. b) stavebního zákona uložena pokuta ve výši 100.000 Kč a dále povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč. Předmětných správních deliktů se žalobkyně měla dopustit tím, že v době od 23. 8. 2015 do 5. 10. 2015 realizovala na pozemku par. č. X v k. ú. P. bez územního rozhodnutí a bez stavebního povolení následující stavby: 1) přístřešek pro kontejnerovou zeleň o půdorysných rozměrech 6,10 x 30,50 m o max. výšce + 3,50 m od úrovně upraveného terénu, 2) přístřešek pro kontejnerovou zeleň o půdorysných rozměrech 6,10 x 26,70 m o max. výšce + 3,50 m od úrovně upraveného terénu, 3) prodejní stánek o půdorysných rozměrech 3,04 x 7,62 m o max. výšce + 2,70 m od úrovně upraveného terénu včetně zpevněných ploch, které navazují na uvedené stavby s tím, že objekt prodejního stánku je napojen na vodovod, kanalizaci a elektroinstalaci NN a v přístřešku pro kontejnerovou zeleň je proveden rozvod vody pro závlahu (dále též jako „nepovolené stavby“).

B) Obsah žaloby

2. Žalobkyně se domnívá, že se jedná o rozhodnutí nepřezkoumatelné, které vede k diskrepanci mezi rozhodnutím odpůrce a jednotlivými ustanoveními zákona. Žalobkyně namítá, že:

a) přístřešky pro kontejnerovou zeleň lze podřadit pod ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) stavebního zákona, tedy stavby pro zemědělství, ve smyslu ustanovení § 3 písm. f) vyhlášky č. 268/2009 Sb., neboť stavbou pro zemědělství se rozumí mimo jiné stavba pro posklizňovou úpravu a skladování produktů rostlinné výroby, a uvedené přístřešky slouží pro skladování rostlin, resp. sazenic, což odpovídá uvedenému zařazení. Přístřešky se nacházejí uvnitř povoleného areálu stavby Z. c. P., který slouží mj. právě ke skladování rostlin určených k prodeji, a k jejich realizaci tak stačilo vydání územního rozhodnutí, příp. územního souhlasu nebo veřejnoprávní smlouvy. Došlo tak stavebním úřadem a žalovaným k chybné kvalifikaci správního deliktu, žalobkyni měla být uložena pokuta podle ustanovení § 180 odst. 3 písm. c) stavebního zákona do 500.000 Kč;

b) pergola žádným způsobem nezhoršuje přehlednost silničního provozu v rámci rozhledového trojúhelníku, viditelnost a přehlednost silničního provozu na předmětné křižovatce je zřetelná a jasná, a není tak v rozporu s podmínkou č. 4 rozhodnutí ze dne 9. 6. 2014, č. j. KUOK 55484/2014, kterým bylo žalobkyni povoleno žalovaným, odborem dopravy a silničního hospodářství, provádění z. c. P. v silničním ochranném pásmu. Tato okolnost tak nemůže být při uložení pokuty přítěžující okolností. Nadto žalobkyně uvádí, že stavba „zahradní centrum P.“ byla umístěna v zastavitelné ploše, stala se tak součástí zastavěného území a otázka existence silničního ochranného pásma na předmětných pozemcích je diskutabilní. Rozhodnutí žalovaného je v tomto směru nepřezkoumatelné, jelikož není řádně odůvodněno, z čeho konkrétně žalovaný v závěru vycházel. Odkázal sice na rozhodnutí stavebního úřadu, nicméně argumentuje rozhledovým trojúhelníkem, aniž by vysvětlil, v čem shledává rušení rozhledu v rámci

silničního provozu (např. znaleckým posudek). Jen tvrzení, že pergola zasahuje do přehlednosti v silničním provozu, neobstojí;

c) postup stavebního úřadu při projednání správního deliktu byl v rozporu se zákonnými ustanoveními. Žalobkyni bylo doručeno předvolání k ústnímu jednání na den 24. 6. 2016. Dne 14. 6. 2016 žalobkyně sdělila řádnou a důvodnou omluvu a požádala o změnu termínu. Důvodem omluvy byla dlouhodobě plánovaná zahraniční dovolená. Dne 17. 6. 2016 stavební úřad sdělil žalobkyni, že pro změnu termínu je třeba závažného důvodu, pro který se žalobkyně nemůže dostavit k jednání. Stavební úřad dále upozornil žalobkyni podle ustanovení § 59 správního řádu, aby doložila kopii dokladu, z něhož vyplývá, že má v době konání naplánovanou dovolenou v zahraničí. K tomu žalobkyně uvádí, že se jedná o překročení pravomoci správního orgánu, když tento nepostupuje v souladu se zásadou uvedenou v ustanovení § 2 odst. 2 správního řádu. Stavební úřad dále konstatoval, že z výpisu z obchodního rejstříku vyplývá, že žalobkyně má dva jednatele, přičemž každý zastupuje společnost samostatně. Na základě uvedeného stavební úřad termín ústního jednání nezměnil a následně vydal oznámení – seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí o správním deliktu. K tomuto oznámení se žalobkyně vyjádřila přípisem ze dne 27. 6. 2016, v němž uvedla, že jednání stavebního úřadu hraničí se šikanou, když uvedl, že ze strany žalobkyně se jedná o průtahy v řízení o správním deliktu. Žalobkyně toto odmítá, k prvnímu jednání se dostavila řádně a včas. Účast druhého jednatele žalobkyně P. Š. není relevantní, neboť je jednatelem společnosti s omezenými pravomocemi, a to do 200.000 Kč, není tak plnohodnotný jednatel, který by mohl podat jakákoliv vysvětlení ve vztahu ke společnosti a činit neomezená rozhodnutí. Žalobkyně má za to, že předem naplánovaná dovolená je dostatečným důvodem pro to, aby jednání bylo odloženo na jiný termín. Ze strany stavebního úřadu se jednalo o nezákonný postup vůči žalobkyni a i z tohoto důvodu žalobkyně vznesla námitku systémové podjatosti stavebního úřadu s ohledem na to, že jednatelem žalobkyně je veřejně známá osoba;

d) výše uložené pokuty není přiměřená s ohledem na majetkovou platformu žalobkyně.

C) Vyjádření žalovaného

3. Žalovaný navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout. K námitkám žalobkyně uvedl, že:

ad a) dospěl k závěru, že předmětné přístřešky nejsou stavby pro zemědělství a tento názor se nevymyká logické správní úvaze vzhledem k celé stavbě a areálu z. c. P. a obchodní činnosti žalobkyně. Pojem zemědělství není v žádném zákoně zvláště stavebním nijak konkretizován. Vyhláška č. 268/2009 Sb. v ustanovení § 3 písm. f) bod 1-6 konkretizuje, co se rozumí stavbou pro zemědělství a předmětné stavby nelze podřadit pod ustanovení staveb pro zemědělství, které nevyžadují stavební povolení ani ohlášení. Z. c. P. bylo povoleno a realizováno pro obchodní činnosti a stejně také předmětné přístřešky, které jsou konkretizovány jako přístřešky pro kontejnerovou zeleň. Už z dikce kontejnerová zeleň lze usuzovat, že o zemědělskou činnost nejde, ale jde o rozšíření prodejní a skladovací plochy daného zahradního centra, které slouží k obchodní činnosti a ne k zemědělské výrobě či skladování. Tyto skutečnosti uvedl sám jednatel žalobkyně při prvním ústním jednání při projednávání správních deliktů, když uvedl, že tyto stavby budou užívány za účelem ochrany rostlin umístěných v kontejnerech na prodejní ploše centra. Skutečnost, že nepovolené stavby jsou umístěny uvnitř povoleného

areálu zahradnictví je spíše přítěžující, protože celé centrum je povoleno k obchodní činnosti jako forma užívání daného pozemku. Žádná změna užívání daného pozemku nebyla žalobkyní řešena. Správně tedy vyšel stavební úřad při své úvaze ze současné a povolené formy užívání daných pozemků, na kterých byly nepovolené stavby realizovány. V opačném případě by každá stavba přístřešku, která chrání více než jednu rostlinu v kontejneru malého rozměru, byla stavbou pro zemědělství a tento názor žalovaný nesdílí. Dle žalovaného jde v případě zemědělství o celý proces prvovýroby či pěstování rostlin a k tomu přidružené skladování. V případě žalobkyně jde o skladování rostlin, které slouží k hlavní obchodní činnosti a tou je prodej zboží zahradního sortimentu;

ad b) žalovaný setrvává na svém posouzení, že tuto okolnost lze hodnotit jako přítěžující. Žalovaný již v roce 2014 povolil provádění z. c. P. v silničním ochranném pásmu silnice X. V podmínce č. 4 bylo uvedeno, že v rozhledovém trojúhelníku prostoru úrovnové křižovatky silnice X se silnicí X, který je dán ustanovením § 33 zákona o pozemních komunikacích, nebudou zřizovány a provozovány jakékoliv objekty, vysazovány stromy nebo vysoké keře a pěstovány takové kultury, které by vzrůstem a s přihlédnutím k úrovni terénu rušily rozhled potřebný pro bezpečnost silničního provozu. Stavba, o jejíž povolení žadatel nově dne 22. 4. 2016 požádal, nebyla součástí dřívější žádosti a tedy ani dřívějšího rozhodnutí. Podle ustanovení § 33 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích silniční správní úřad může povolit stavbu v silničním ochranném pásmu. Žalovaný jakožto příslušný silniční správní orgán dospěl k závěru, že část stínící pergoly, nacházející se v rozhledovém trojúhelníku vymezeného ustanovením § 33 zákona o pozemních komunikacích, svým provedením ruší rozhled potřebný pro bezpečnost silničního provozu, a proto její zřízení a provozování v tomto rozhledovém trojúhelníku není možné povolit;

ad c) lze analogicky použít pro projednání správního deliktu ustanovení § 74 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, kdy lze věc projednat v nepřítomnosti obviněného z přestupku jen tehdy, jestliže odmítne, ač byl řádně předvolán, se k projednání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo bez důležitého důvodu. Náležitá omluva vždy předpokládá existenci důležitého důvodu. Hodnocení tohoto provádí správní orgán i s ohledem na dosavadní průběh řízení. Pro hodnocení stavebního úřadu o důležitosti důvodu či náležité omluvy je legitimní požadavek doložit, zda skutečně jednatel sobkyně Ing. P. bude mimo ČR zvláště vzhledem k tomu, že za žalobkyní jednájí samostatně dva jednatelé, i když jeden z nich je omezen oprávněním jednat za společnost do určité částky, která ale převyšuje částku sankce za správní delikty. Žalovaný se nedomnívá, že by stavební úřad překročil jemu svěřenou pravomoc, pokud požadoval, aby jednatel žalobkyně své tvrzení týkající se jeho pobytu mimo území ČR doložil.

D) Relevantní skutečnosti vyplývající ze správního spisu

4. Ze správního spisu bylo zjištěno, že dne 20. 10. 2015 byla stavebním úřadem provedena závěrečná kontrolní prohlídka na místě stavby na základě podané žádosti o kolaudační souhlas. Při této prohlídce byla zjištěna v úvodu vymezená pochybení – nepovolené stavby. Dne 7. 12. 2015 bylo žalobkyni oznámeno zahájení řízení o správním deliktu a byla předvolána k ústnímu jednání nařízenému na den 6. 1. 2016. Ústní jednání proběhlo dne 6. 1. 2016, byl při něm vyslechnut jednatel žalobkyně Ing. P. Žalobkyně dne 11. 11. 2015 podala žádost o dodatečné povolení stavby mj. stínících pergol, typového objektu

sezónního občerstvení. Stavební úřad rozhodl dne 12. 2. 2016, toto rozhodnutí bylo k odvolání žalobkyně žalovaným rozhodnutím ze dne 18. 4. 2016, č. j. KUOK 37251/2016 zrušeno z důvodu nedostatečného odůvodnění a věc byla vrácena stavebnímu úřadu. Ten opětovně předvolal žalobkyni k ústnímu jednání, a to na den 24. 6. 2016. Jednatel žalobkyně Ing. P. sdělil dne 14. 6. 2016 stavebnímu úřadu, že od 24. 6. 2016 do 4. 7. 2016 je mimo ČR a nemůže se dostavit k jednání, proto žádá o přidělení náhradního termínu. Stavební úřad dne 17. 6. 2016 zaslal žalobkyni sdělení, v němž uvedl, že důvod, pro který se nemůže předvolaný dostavit, je nutné v souladu s ustanovením § 59 správního řádu prokázat, pouhé oznámení nestačí. Dále uvedl, že z výpisu z obchodního rejstříku je zřejmé, že žalobkyně má dva jednatele, přičemž každý zastupuje společnost samostatně, z čehož plyne, že pobyt jednoho z jednatelů mimo ČR v době, kdy je nařízeno ústní jednání, není důvodem pro změnu termínu konání, když se může za žalobkyni dostavit jiná osoba. V závěru sdělení byla žalobkyně upozorněna, že v případě, že se v nařízeném termínu nedostaví nebo neprokáže existenci závažného důvodu, správní orgán projedná správní delikt v nepřítomnosti osoby oprávněné jednat za obviněnou osobu. Téhož dne jednatel žalobkyně Ing. P. zaslal stavebnímu úřadu opětovně omluvu a žádost o změnu termínu jednání s tím, že nevidí jediný důvod, proč by měl poskytovat stavebnímu úřadu podrobnosti k jeho soukromé zahraniční dovolené. Stavební úřad konal ústní jednání dne 24. 6. 2016, k jednání se za žalobkyni nikdo nedostavil. Dne 26. 7. 2016 zaslal stavební úřad žalobkyni oznámení dle ustanovení § 36 správního řádu, v němž vyrozuměl žalobkyni o tom, že disponuje všemi podklady pro vydání rozhodnutí o správním deliktu a že se s těmito podklady může seznámit do 5 dnů od doručení oznámení. Dne 27. 7. 2016 zaslal jednatel žalobkyně Ing. P. stavebnímu úřadu vyjádření, v němž protestoval proti postupu stavebního úřadu vůči žalobkyni, když byla zkrácena na svých právech tím, že se nemohl zúčastnit projednání správního deliktu, neboť má za to, že se řádně omluvil a i na další reakci stavebního úřadu reagoval. Uvedl, že postup stavebního úřadu považuje za šikanózní. U správního deliktu nehrozí prekluze, lhůta na projednání je tři roky, a rychlost, s jakou stavební úřad záležitost projednává, nese všechny známky šikany. Námitka na možnost účasti druhého jednatele společnosti, P. Š., není relevantní, neboť tento jednatel má omezené kompetence v rozhodování, které jsou dány v zápisu v obchodním rejstříku, omezenou pravomocí do 200.000 Kč, není tak plnohodnotným jednatelem. Dne 29. 9. 2016 vydal stavební úřad nové rozhodnutí o správním deliktu žalobkyně. Předmětné rozhodnutí bylo potvrzeno žalobou napadeným rozhodnutím.

E) Posouzení věci krajským soudem

5. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (ustanovení § 75 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Ve smyslu ustanovení § 51 s. ř. s. rozhodoval bez nařízení jednání, neboť oba účastníci s tímto postupem souhlasili.
6. Podle ustanovení § 180 odst. 2 písm. e) stavebního zákona právnická nebo podnikající fyzická osoba se jako stavebník dopustí správního deliktu tím, že v rozporu s § 108 provede stavbu bez stavebního povolení nebo veřejnoprávní smlouvy anebo oznámeného certifikátu autorizovaného inspektora.
7. Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) bod. 2 stavebního zákona stavební povolení ani ohlášení stavebnímu úřadu nevyžadují stavby, a to stavby pro zemědělství o jednom

nadzemním podlaží do 300 m² zastavěné plochy a 7 m výšky, nepodsklepené, s výjimkou staveb pro ustájení zvířat či chovatelství, a zemědělských staveb, které mají sloužit pro skladování a zpracování hořlavých látek (např. sušičky, sklady hořlavých kapalin, sklady chemických hnojiv).

8. Podle ustanovení § 3 písm. f) vyhlášky č. 268/2009 Sb., o technických požadavcích na stavby (dále jen „vyhláška“), pro účely této vyhlášky se rozumí stavbou pro zemědělství

1. stavba pro hospodářská zvířata, tj. stavba nebo soubor staveb pro zvířata k chovu, výkrmu, práci a jiným hospodářským účelům,

2. doprovodná stavba pro hospodářská zvířata, tj. stavba pro dosoušení a skladování sena a slámy, stavba pro skladování chlévské mrvy, hnoje, kejdy, močůvky a hnojůvky, stavba pro skladování tekutých odpadů a stavba pro konzervaci a skladování siláže a silážních šťáv,

3. stavba pro posklizňovou úpravu a skladování produktů rostlinné výroby,

4. stavba pro skladování minerálních hnojiv,

5. stavba pro skladování přípravků a prostředků na ochranu rostlin,

6. příruční sklad, stavba, část stavby nebo oddělená místnost určená pro skladování přípravků a prostředků na ochranu rostlin o maximální přípustné hmotnosti do 1 000 kg přípravků a prostředků na ochranu rostlin.

9. Žalobkyně v žalobním bodě a) tvrdí, že přístřešky slouží pro skladování sazenic určených k prodeji, což považuje za skladování produktů rostlinné výroby ve smyslu ustanovení § 3 písm. f) bod 3 vyhlášky, a tedy přístřešky jsou stavbami pro zemědělství, které nevyžadují stavební povolení. Krajský soud s názorem žalobkyně, že lze přístřešky pro kontejnerovou zeleň, které byly žalovaným shledány stavbami bez stavebního povolení, podřadit pod stavby pro zemědělství, a tedy že k takové stavbě v souladu s ustanovením § 103 odst. 1 písm. e) bod. 2 stavebního zákona stavební povolení nepotřebovala, nesouhlasí. Stavby žalobkyně, už s ohledem na jejich účel, kdy tyto slouží k ochraně sazenic umístěných v kontejnerech na prodejní ploše žalobkyně, dle názoru krajského soudu nelze za žádnou vyhláškou předvídanou stavbu pro zemědělství považovat. Zemědělství je prvovýrobou, činností, jejímž cílem je pěstování rostlin nebo chov zvířat, a i z výčtu staveb, které jsou v ustanovení § 3 písm. f) bod 1-6 vyhlášky uvedeny, je zcela zřejmé, že stavbami pro zemědělství jsou jen takové stavby, které souvisí s touto činností, tedy s procesem chovu či pěstování. I bod 3 vyhlášky, pod který žalobkyně podřazuje své stavby, jsou stavby pro posklizňovou úpravu vypěstovaných rostlin a jejich skladování, tedy činnost bezprostředně navazující na zemědělskou činnost, vypěstování rostlin. Tento cíl a smysl se zcela míjí s cílem činnosti žalobkyně, kterou je obchodní činnost. Žalobkyně je provozovatelkou zahradního centra, které bylo povoleno a realizováno k obchodní nikoli zemědělské činnosti, a předmětné přístřešky slouží k ochraně sazenic v kontejnerech umístěných na prodejní ploše. Stavební úřad i žalovaný tak posoudili tyto přístřešky správně, pokud uzavřeli, že k jejich vybudování bylo potřeba stavební povolení, a jelikož žalobkyně tyto přístřešky vybudovala bez něj, dopustila se správního deliktu dle ustanovení § 180 odst. 2 písm. e) stavebního zákona, tedy provedení stavby bez stavebního povolení, a byla jí tak správně uložena pokuta dle ustanovení § 180 odst. 3 písm. b) stavebního zákona. Tato žalobní námitka a) je tak nedůvodná.

10. K námitce b) žalobkyně krajský soud na úvod konstatuje, že je pravdou, že rozhodnutí žalovaného trpí dílčí nepřezkoumatelností, když v rámci vypořádání odvolací námitky žalobkyně žalovaný argumentoval umístěním pergoly v rozhledovém trojúhelníku, aniž by jej jakkoli vymezil a ve vztahu k pergole stav v území blíže popsal (str. 9 a 10

napadeného rozhodnutí). Krajský soud se však domnívá, že za situace, kdy tato okolnost byla toliko zohledněna správními orgány při posuzování míry společenské škodlivosti jednání žalobkyně, neboť v posuzovaném případě se nejedná o správní delikt neoprávněného provedení stavby v silničním ochranném pásmu (§ 32 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích) či zřízení objektu v rozhledovém trojúhelníku (§ 33 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích), kdy by takováto vada byla vadou podstatnou, ale o správní delikt provedení staveb bez stavebního povolení podle stavebního zákona, a za situace, kdy se při rozhodování žalovaného nijak nezměnila výše pokuty stanovená rozhodnutím stavebního úřadu, a s ohledem na zásadu jednotnosti správního řízení, tato dílčí nepřezkoumatelnost nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí žalovaného. Stavební úřad ve svém rozhodnutí na str. 9 a 10, kde posuzoval míru společenské škodlivosti jednání žalobkyně, se s okolností nedovoleného umístění pergoly v silničním ochranném pásmu řádně zabýval a jeho odůvodnění zohlednění této skutečnosti ve vztahu k míře škodlivosti posuzovaného protiprávního jednání je zcela srozumitelné a přezkoumatelné. Stavební úřad vymezil, co se rozumí silničním ochranným pásmem, uvedl, že podle ustanovení § 32 odst. 1 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, v tomto pásmu lze umisťovat stavby, které vyžadují stavební povolení, jen na základě povolení vydaného silničním správním úřadem a za podmínek v povolení uvedených, a s odkazem na dokumentaci ve správním spise uvedl, že se předmětné stavby bez náležitých povolení nacházejí v silničním ochranném pásmu I. třídy. Nadto sama žalobkyně poukázala v žalobě na rozhodnutí ze dne 9. 6. 2014, č. j. KUOK 55484/2014, kterým jí bylo žalovaným, odborem dopravy a silničního hospodářství, povoleno provádění z. c. P. v silničním ochranném pásmu, a předmětné povolení se nevztahovalo na pergolu a další v této věci posuzované nepovolené stavby. Žalobkyně si tak skutečnosti, že se její zahradní centrum nachází v silničním ochranném pásmu, musela být vědoma. Za této situace tak má krajský soud za to, že pochybení žalovaného není takové intenzity, aby muselo vést ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí (k tomu blíže viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2010, č. j. 5 As 60/2009-163). Tato žalobní námitka je tak rovněž nedůvodná.

11. Podle ustanovení § 59 správního řádu správní orgán předvolá osobu, jejíž osobní účast při úkonu v řízení je k provedení úkonu nutná. Předvolání musí být písemné a doručuje se do vlastních rukou s dostatečným, zpravidla nejméně pětidenním předstihem. V předvolání musí být uvedeno, kdo, kdy, kam, v jaké věci a z jakého důvodu se má dostavit a jaké jsou právní následky v případě, že se nedostaví. Předvolaný je povinen dostavit se včas na určené místo; nemůže-li tak ze závažných důvodů učinit, je povinen bezodkladně se s uvedením důvodů správnímu orgánu omluvit.
12. Podle ustanovení § 74 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, o přestupku koná správní orgán v prvním stupni ústní jednání. V nepřítomnosti obviněného z přestupku lze věc projednat jen tehdy, jestliže odmítne, ač byl řádně předvolán, se k projednání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu.
13. Žalobkyně dále spatřuje nezákonnost v postupu stavebního úřadu v průběhu správního řízení, kdy dle jejího názoru stavební úřad bezdůvodně nepřijal její řádnou a důvodnou omluvu z nařízeného jednání a nezměnil termín tohoto jednání, překročil svoji pravomoc, pokud požadoval doložení důvodu omluvy, a věc projednal v nepřítomnosti žalobkyně [žalobní bod c)]. Tento názor žalobkyně je nutné rovněž odmítnout jako nesprávný. Je pravdou, že jednatel žalobkyně Ing. P. oznámil dne 14. 6. 2016 stavebnímu

úřadu, že se k jednání nařízenému na den 24. 6. 2016 z důvodu pobytu mimo ČR nemůže dostavit, a požádal o náhradní termín jednání. Stavební úřad žalobkyni vyzval k prokázání jí tvrzeného důvodu omluvy a poučil ji, že pokud neprokáže existenci závažného důvodu, projedná správní delikt v nepřítomnosti osoby oprávněné jednat za žalobkyni v souladu s ustanovením § 59 správního řádu, analogicky za užití § 74 odst. 1 zákona o přestupcích. Ing. P. doložení dokladů o jeho cestě odmítl s tím, že nevidí jediný důvod poskytovat podrobnosti k jeho soukromé zahraniční dovolené. Ing. P. omluvu nedoložil, k jednání se nedostavil a stavební úřad následně provedl ústní jednání v jeho nepřítomnosti.

14. Krajský soud shledává postup stavebního úřadu zákonným, neboť správní orgán má právo požadovat po účastníku řízení prokázání tvrzeného důvodu omluvy z nařízeného jednání, aby mohl posoudit, zda se jedná o omluvu důvodnou (řádnou).
15. Ve skutkově podobné věci se shodně vyjádřil i Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 20. 12. 2012, č. j. 4 As 61/2016-22 (dostupný na www.nssoud.cz), který jednoznačně uzavřel, že *správní orgán prvního stupně postupoval v dané věci naprosto správně, pokud stěžovatele vyzval, aby tvrzený důvod bránící v účasti na ústním jednání doložil. Tento požadavek rozhodně není nedovoleným slíděním v soukromí stěžovatele ani nepřípustným zásahem do jeho základních lidských práv. Naopak, povinnost prokázat nebo alespoň osvědčit svá tvrzení (důkazní břemeno) je neodmyslitelnou součástí české právní teorie i praxe. S výjimkou situací, kdy zákon výslovně přenáší důkazní břemeno na jiný subjekt, musí být účastník řízení vždy schopen svá tvrzení přiměřeně doložit. Tím by se mělo předcházet případům, kdy účastník řízení uvede zkreslené či přímo nepravdivé údaje. Nikdo nepochybuje o tom, že k omluvě z důvodu pracovní neschopnosti je nezbytné přiložit doklad od lékaře prokazující pracovní neschopnost. Zcela shodný pak musí být postup v případě dovolené či jiných důvodů, které účastníku řízení brání v účasti na jednání. Nevyhověl-li stěžovatel výzvě k předložení dokladů prokazujících jeho dovolenou, která měla být dlouhodobě plánovaná, Nejvyšší správní soud uzavírá, že jeho omluvu z jednání nelze považovat za náležitou (řádnou). Podmínky pro projednání věci v nepřítomnosti stěžovatele tak byly splněny.*
16. Předem naplánovaná dovolená jednatele žalobkyně tak skutečně mohla být dostatečným důvodem pro odročení jednání na jiný termín, nicméně pokud žalobkyně chtěla tuto skutečnost uplatnit jako důvod pro změnu termínu ústního jednání ve správním řízení, byla povinna čerpání dovolené doložit. Bez vlivu zůstává skutečnost, že se k prvnímu jednání žalobkyně dostavila řádně a včas (obdobně cit. rozsudek). A za této situace je také nerozhodná argumentace omezenými pravomocemi druhého jednatele žalobkyně, jehož existencí pro podporu svého názoru o splnění podmínek pro konání ústního jednání v nařízeném termínu argumentoval stavební úřad, neboť omluva jednatele žalobkyně správně nebyla shledána řádnou a k ústnímu jednání se za žalobkyni nikdo nedostavil.
17. V požadování doložení účastníkem tvrzené omluvy a žádosti o odročení tak nelze spatřovat nezákonné či šikanózní jednání správního orgánu, jak se domnívá žalobkyně, stavební úřad postupoval v souladu se správním řádem, pokud ústní jednání konal v nepřítomnosti žalobkyně, jejíž jednatel doklady prokazující jeho dovolenou nepředložil, a tato námitka žalobkyně je nedůvodná.
18. Žalobní námitka d) nemůže obstát, neboť je zcela nekonkrétní, žalobkyně neuvedla nic ohledně svých majetkových poměrů, nespecifikovala, v čem spatřuje tvrzenou

nepřiměřenost výše uložené pokuty. Dle ustanovení § 180 odst. 3 písm. b) stavebního zákona lze za předmětné správní delikty uložit pokutu až do výše 1.000.000 Kč, žalobkyni byla uložena pokuta ve výši 100.000 Kč, tedy ve výši 10% nejvyšší možné částky, což za nepřiměřené nelze bez dalšího považovat. Za této situace se krajský soud k této námitce nemůže více vyjádřit a je nutné ji jako nedůvodnou odmítnout.

F) Závěr a náklady řízení

19. Na základě výše uvedeného krajský soud v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu jako nedůvodnou zamítl.
20. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., když plně procesně úspěšnému žalovanému nevznikly podle obsahu spisu v tomto soudním řízení žádné náklady přesahující obvyklou úřední činnost.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 21. března 2018

JUDr. Zuzana Šnejdrlová, Ph.D. v. r.
předsedkyně senátu